

ת"פ 6508/08/15 - מדינת ישראל נגד ינטה רחל דיאמנט

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 6508-08-15 מדינת ישראל נ' דיאמנט
בפני כבוד השופטת יעל פרדלסקי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ינטה רחל דיאמנט

הנאשמים

הכרעת דין

1. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לנאשמת ביצוע עבירה של תקיפת עובד ציבור, עבירה לפי סעיף 382א(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

2. בכתב האישום נטען, כי ביום 15.12.14 בשעה 11:05 או בסמוך לכך הגיעה העובדת הסוציאלית-גברת אלינה משצ'ריאקוב (להלן: "המתלוננת") לערוך ביקור בית בדירתה של הקשישה הגברת רחל דיאמנט (להלן: "הקשישה") ברחוב .. (להלן: "הדירה") לצורך הערכת מצבה הבריאותי של הקשישה. בנסיבות אלה, על רקע סירובה של הנאשמת- בתה של הקשישה אשר התגוררה עימה בדירה, לתת למתלוננת להיכנס לדירה ולפגוש בקשישה, תקפה הנאשמת את המתלוננת ע"י כך שדחפה אותה בחוזקה והמתלוננת כלשון כתב האישום: "כמעט נפלה מהמדרגות".

3. מתשובת הנאשמת לכתב האישום עולה, כי אין מחלוקת שהמתלוננת הגיעה במועד 15.12.14 לערוך ביקור בית בדירה. לטענת הנאשמת, היא לא דחפה ולא תקפה את המתלוננת, אלא המתלוננת היא זו שדחפה אותה.

4. **סקירת ראיות רלבנטיות להכרעה:**

א. **עדות המתלוננת:**

המתלוננת העידה בחקירתה הראשית, כי בתקופה הרלבנטית לכתב האישום עבדה כעובדת סוציאלית בעיריית חולון, וכלשונה "לחוקי הגנה על זקנים" (עמוד 4 לפרוטוקול, שורה 4). עוד העידה, כי החלה לטפל במשפחת הקשישה לאחר ששירותי הרווחה קיבלו דיווח מבית חולים "איכילוב" על חשד להזנחת הקשישה על ידי ילדיה. ביום 15.12.14 הגיעה לדירה יחד עם טובה אחות קופת חולים (להלן: "טובה"), על מנת שטובה תיתן זריקה לקשישה, זריקה שהקשישה נזקקה לקבל מידי יום, ועל מנת שהמתלוננת תשוחח עם הנאשמת, ותגיע להסכמה

עמוד 1

כי הקשישה תקבל בדירה את הטיפול לו היא זקוקה, ושימולאו כל צרכיה של הקשישה בהתאם להמלצות ועדה רב מקצועית שפעלה כחוק. בעת שטובה והמתלוננת הגיעו לדירה הן דפקו בדלת, הנאשמת פתחה את הדלת והכניסה את טובה לדירה. בנסיבות אלה הנאשמת ראתה את המתלוננת, צעקה עליה ואמרה שלא תכניס אותה לדירה, ודחפה אותה בחוזקה בעת שהמתלוננת עמדה בחדר מדרגות קטן, כשהמדרגות בסמוך למקום בו עמדה, ואילולא המתלוננת היתה כלשונה "... קופצת הצידה ספק אם היינו מדברים פה, כי המדרגות היו נורא תלולות" (עמוד 5 לפרוטוקול, שורות 2-3). עוד העידה, כי חשה סכנת חיים והלם, נשארה לחכות לטובה שתצא מהדירה ולא דחפה את הנאשמת.

בחקירה נגדית השיבה, כי היא עובדת כעו"ס לחוק הגנה על זקנים משנת 2008, במסגרת תפקידה ביקרה בדירה כ-10 ימים לפני האירוע בו הותקפה ונפגשה עם הנאשמת ואחותה, וניסתה לשכנען לספק את צרכי הקשישה. באותו מפגש התקיימה שיחה ארוכה בינה לבין הנאשמת ואחותה, והמתלוננת לא אמרה לנאשמת לעזוב את הדירה. עוד השיבה, כי בסיום המפגש ביקשה ממנה הנאשמת שלא תהיה העו"ס המטפלת במשפחה. בנוסף השיבה, כי התלוננה ביום 18.12.15 במשטרה ולא התלוננה ביום האירוע, מאחר וכלשונה "לקח לי זמן לעכל שזה קרה... מה שהיה חשוב לי זה לטפל קודם במצב של הקשישה... גם בהתחלה אני לא חשבתי שאולי אני אגיש את התלונה" (עמוד 8 לפרוטוקול, שורות 7-8). עוד השיבה, כי לאחר שביום 17.12.18 התקיים דיון בבית המשפט בעניינה של הקשישה במהלכו התפרעו בני המשפחה של הקשישה כשבהמשך הוצאה הקשישה מהדירה למוסד סיעודי, חששה מאוד לשלומה ולשלום הקשישה, התייעצה עם ראש הצוות שלה והחליטה להגיש תלונה. בנוסף, השיבה, כי לא תקפה את הנאשמת ועמדה בסמוך למדרגות בעת שדפקו בדלת, וטובה עמדה ליד הקיר, ליד ארון החשמל, כאשר טובה היא זו אשר תיאמה את הביקור, ובעת שהנאשמת הכניסה את טובה לדירה ודחפה אותה היא אמרה "את לא נכנסת משהו בסגנון של מי את בכלל" (עמוד 9 לפרוטוקול, שורה 19).

ב. עדות טובה:

בחקירה ראשית העידה, שהיא עובדת כאחות 32 שנים, והגיעה ביום 15.12.14 לדירה להזריק זריקה לקשישה. עוד העידה, כי היתה מגיעה מדי פעם לדירה על מנת לתת לקשישה זריקה והבחינה בהזנחתה של הקשישה, וקבעה עם המתלוננת שיגיעו ביחד לדירה ביום 15.12.14. כאשר השתיים הגיעו לדירה, הנאשמת פתחה את הדלת, דחפה את המתלוננת ולא אפשרה למתלוננת להיכנס לדירה, צעקה עליה ואמרה "את לא תחילטי בשבילי". במקביל הנאשמת אפשרה לטובה להיכנס לדירה על מנת לתת לקשישה זריקה, וכשיצאה מהדירה ראתה את המתלוננת בחדר המדרגות, והנאשמת צעקה על המתלוננת שאין לה זכות להיכנס לדירה.

בנוסף הוגש דו"ח שכתבה העדה לאחר שסיימה את הביקור בדירה (ת/2). ב-ת/2 כתבה העדה, כי הנאשמת לא נתנה למתלוננת להיכנס לדירה, דחפה אותה וצעקה עליה שאין לה זכות להיכנס ובצאתה מהדירה הנאשמת צעקה על המתלוננת שאין לה זכות להיכנס לדירה.

בחקירה נגדית השיבה, כי היא מכירה את הנאשמת ומשפחתה הרבה שנים, ודיברה במהלך ביקוריה בדירה עם הנאשמת ועם אחותה על הצרכים של הקשישה, כשהנאשמת בשיחות הנ"ל לא היתה תוקפנית כלפיה. עוד השיבה, כי עמדה ליד המתלוננת בעת שהנאשמת פתחה את הדלת, ולאחר שנתנה זריקה לקשישה יצאה מהדירה, לא שוחחה עם הנאשמת, ובהמשך לא דיברה עם המתלוננת על שאירע. בנוסף העידה, כי לאחר האירוע, ובנוסף ל-ת/2, שלחה פרוטוקול אישי פנימי למנהל הסיכונים בקופת חולים. כן השיבה כי לאחר

שהנאשמת דחפה את המתלוננת, המתלוננת היתה בהלם, אמרה שכואבת לה היד ושטוב שלא נפלה מהמדרגות. כמו כן, המתלוננת לא דחפה את הנאשמת, ואמרה לעדה לאחר שהעדה יצאה מהדירה, שהיא תפנה לאן שצריך ותמשיך הלאה. היא אינה זוכרת בוודאות שהיא והמתלוננת עמדו אחת ליד השניה בעת שהדלת נפתחה, וזוכרת בוודאות את הדחיפה.

ג. הודעת הנאשמת שנגבתה באזהרה ביום 5.3.15 (ת/1):

ב-ת/1 השיבה הנאשמת, כי לא תקפה את המתלוננת ומדובר בעלילת שווא. עוד השיבה, כי כשהמתלוננת הגיעה בפעם הראשונה לדירה, היא אמרה לנאשמת להסתלק מהדירה, ובתגובה הנאשמת אמרה לה שלא תגיע יותר לדירה ושהיא ואחותה לא רוצות שהיא תהיה העו"ס שלהן. עוד השיבה, כי לאחר הביקור הראשון של המתלוננת בדירה, המתלוננת הגיעה עם טובה, וטובה נכנסה לדירה לתת זריקה לקשישה. המתלוננת רצתה להיכנס לדירה והיא אמרה לה, שהיא לא תיכנס ושהן לא רוצות אותה כעו"ס. המתלוננת דחפה את הנאשמת כדי להיכנס בכוח לדירה. היא לא נגעה במתלוננת וסגרה את הדלת כשהמתלוננת בחוץ. כן השיבה, כי טובה נתנה את הזריקה לקשישה, לא ראתה שהמתלוננת דחפה אותה ויצאה מהדירה.

ד. עדות הנאשמת:

הנאשמת העידה, כי המתלוננת העלילה עליה עלילת שווא, היא לא דחפה את המתלוננת, והמתלוננת וטובה משקרות. עוד העידה, כי בתקופה הרלבנטית היא ואחותה טיפלו באמן הקשישה ודאגו לכל צרכיה. בנובמבר 2014 אושפזה הקשישה בבית חולים "איכילוב" בשל הידרדרות במצבה הרפואי ושחררה לאחר כשבוע תוך הבהרה לבני המשפחה, כי עליה לקבל זריקה כל יום. לאחר מספר ימים הגיעה לדירה עו"ס בשם ענת רז שראתה את הדירה ושוחחה עם הקשישה. כשבוע לאחר מכן התקשרה המתלוננת אל אחותה והנאשמת ותיאמה איתן ביקור בית. כאשר הגיעה המתלוננת לדירה, הנאשמת ואחותה הראו לה את הדירה ואת התנאים הטובים בהם חיה הקשישה. בשלב זה, החלה המתלוננת לצעוק עליה ולהגיד "תלכי מכאן, תסתלקי מכאן". בתגובה אמרה לה הנאשמת, אני לא רוצה שתבואי יותר, אנו לא רוצים שתהיי העו"ס של אמא".

ביום 14.12.15 הגיעה המתלוננת יחד עם טובה, הן דפקו בדלת הכניסה, הנאשמת פתחה להן את הדלת כשטובה שעמדה ראשונה נכנסה, והמתלוננת שלא היתה צמודה אליה התקדמה לעבר הנאשמת שעמדה ליד המשקוף, ונתנה לה דחיפה קטנה שהזיזה אותה אחורנית. הנאשמת חזרה לעמוד ליד המשקוף ואמרה למתלוננת, "את לא נכנסת כי פעם קודמת אמרת לי שאני אלך ואסתלק מהבית שלי" וסגרה את הדלת, מבלי לדחוף את המתלוננת. עוד העידה, כי היא לא קיללה את המתלוננת ורק אמרה לה שלא תיכנס לדירה. טובה לא יכולה היתה לראות או לשמוע את השתלשלות האירועים מאחר והיתה בחדרה של הקשישה וטיפלה בה.

בחקירה נגדית השיבה, כי היא מכירה את טובה כאחות קופת חולים מאז היותה בת 25, ומעולם לא היה לה סכסוך איתה. עוד העידה, כי לא הרגישה צורך להתלונן במשטרה כי המתלוננת דחפה אותה, המתלוננת העלילה עליה כי רצתה להציג אותה ואת אחיה באור שלילי.

ה. נ/2-מזכר של השוטרת טיטיאנה קוסטין מיום 3.2.15:

ב-נ/2 כתבה השוטרת, כי המתלוננת חזרה אליה מסרה לה מספר טלפון שהתבקשה למסור וצעקה עליה על עמוד 3

כך שהנאשמת טרם קיבלה את העונש הראוי וכיו"ב.

5. ב"כ המאשימה עתרה בסיכומיה להרשיע את הנאשמת וטענה, כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק את המיוחס לנאשמת בכתב האישום, שכן יש להעדיף את גרסת המתלוננת וטובה על פני עדות הנאשמת.

ב"כ הנאשמת עתרה בסיכומיה לזכות את הנאשמת, טענה כי גרסאות המתלוננת וטובה תמוהות ואינן הגיוניות, ומנגד גרסת הנאשמת עקבית ולא נסתרה. לחילופין עתרה לבית משפט לקבוע, כי הנאשמת לא דחפה בחוזקה את המתלוננת ולזכותה מאחר ומדובר ב"זוטי דברים".

6. דין והכרעה:

א. מהראיות שהובאו בפניי ומסיכומי ב"כ הצדדים עולה, כי אין מחלוקת שהמתלוננת שהינה עובדת ציבור, הגיעה לדירה ביום 15.12.15 במסגרת תפקידה ביחד עם טובה. עוד אין מחלוקת, כי הביקור של המתלוננת לא תואם מראש, הנאשמת אפשרה רק לטובה להיכנס לדירה, והיתה היכרות בין המתלוננת לנאשמת על רקע ביקור קודם של המתלוננת בדירה.

ב. לאחר שבחנתי את הראיות שהובאו בפניי, מצאתי להעדיף את עדות המתלוננת לפיה הנאשמת היא זו אשר דחפה אותה ושהיא לא דחפה את הנאשמת, על פני עדות הנאשמת כי היא לא דחפה את הנאשמת והמתלוננת היא זו אשר דחפה אותה. התרשמתי מהימנות עדותה של המתלוננת, אשר לא סתרה עצמה בעדותה, לא מצאתי כי למתלוננת היה מניע להעליל על הנאשמת, ומצאתי בעובדה שאינה שנויה במחלוקת כי המתלוננת ביקרה בדירה מספר ימים לפני האירוע ולא טענה כי הותקפה פיזית על ידי הנאשמת מצביעה על מהימנותה ועל כך שלא העלילה על הנאשמת כטענת הנאשמת. עוד מצאתי בכך שהמתלוננת לא מיהרה להתלונן במשטרה מיד לאחר האירוע אלא עסקה תחילה בדאגה לקשישה והוצאתה מהדירה, יש בה כדי להצביע אף היא על אמינות עדותה. חיזוק לעדות המתלוננת מצאתי בעדות טובה, אשר לא מצאתי כי היה לה כל מניע לשקר ולהעליל על הנאשמת, אשר אותה היא מכירה שנים רבות ואשר על פי עדותה מעולם לא נהגה כלפיה בתוקפנות. מנגד, לא מצאתי להאמין לנאשמת כי לא דחפה את המתלוננת, וכי המתלוננת היא זו אשר דחפה אותה. לא מצאתי כל הסבר מדוע לא פנתה למשטרה להתלונן, ולא מצאתי כל הסבר מדוע הן הנאשמת, הן המתלוננת והן טובה יעלילו עליה.

ג. ערה אני לסתירות לא מהותיות בין עדות המתלוננת לעדות טובה, לדוגמה היכן בדיוק עמדה כל אחת מהן, ומי עמדה ראשונה לפני הדלת.

בפסיקה נקבע כי סתירות מסוג זה הינן טבעיות ונפוצות, בייחוד כאשר עסקינן באירוע מהיר, בו כל אחד מהצדדים רואה אותו מזווית אחרת.

יפים לעניין זה דבריה של השופטת (בדימוס) מ. בן-פורת בע"פ 437/82 סלומון אבו נ' מדינת ישראל, פ"ד לז(2), 85, 90-91 (1983):

"אין, לדעתי, משום גריעת מהימנות בעובדה, שפרטים משניים לא נקלטו בתודעתו ובזיכרונו של עד זה או אחר,

או שנתפס פה ושם לטעויות אנוש. אדרבא, דווקא העובדה, שיש הבדלים בין מה שראה כל אחד מהם - ולו גם באותן או כמעט אותן שניות - היא הנותנת, שלא הייתה הידברות מראש ביניהם".

בנוסף, ראה את דברי המלומד קדמי לפיו יש להבחין בין "סתירות לכאורה", הנעוצות בטבע האנושי, לבין 'סתירות אמיתיות', המעלות חשש של אמירת שקר; שרק האחרונות מכרסמות ומעמידות בספק את מהימנות העדות שבקשר אליה מתגלות הסתירות (י. קדמי "על הראיות" (חלק רביעי) בע' 1841).

ד. לאור כל האמור אני קובעת, כי הוכח היסוד העובדתי של ביצוע עבירה של תקיפת עובד ציבור על ידי הנאשמת.

ה. עוד אני קובעת, כי הוכח היסוד הנפשי הנדרש לעבירה של תקיפת עובד ציבור, שעניינו מודעות לרכיבים העובדתיים והנסיבתיים של העבירה.

ו. אני דוחה את טענת ההגנה החילופית לפיה, יש לזכות את הנאשמת מכוח הגנת "זוטי דברים", הגנה הקבועה בסעיף 34"ז לחוק העונשין .

סעיף 34"ז לחוק קובע:

"זוטי דברים"

לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך."

המחוקק והפסיקה הביעו עמדתם, כי יש להחמיר בענישתם של המבצעים עבירות אלימות כנגד עובדי ציבור לאור האינטרס הציבורי למגר את תופעת האלימות שפשטה בחברה הישראלית בפרט, וכנגד עובדי ציבור בכלל. לאור נסיבות ביצוע העבירה אני קובעת, כי הנאשמת לא הוכיחה ברמה של מאזן הסתברויות כי לאור טיב המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי מדובר במעשה קל ערך, ולפיכך לא הוכיחה כי עומדת לה הגנה של "זוטי דברים".

סוף דבר

לאור כל האמור לעיל אני קובעת, כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק בפניי כי הנאשמת תקפה את המתלוננת, "והתקיפה קשורה למילוי חובתו או תפקידו של הנתקף", שכן מעשה התקיפה בא על רקע היותה של המתלוננת עובדת סוציאלית ועל רקע רצון המתלוננת להיכנס לדירה, במסגרת תפקידה, לבדוק ולשוחח עם בני משפחתה של הקשישה אודות התנאים הסביבתיים, והטיפול לו נזקקה הקשישה.

לפיכך, אני מרשיעה את הנאשמת בביצוע עבירה של תקיפת עובד ציבור, עבירה לפי סעיף 382א(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

ניתנה היום, ח' כסלו תשע"ז, 08 דצמבר 2016, במעמד הצדדים

עמוד 5